

Sara Bledel

**DEVOJKA
POD DRVETOM**

Preveo sa danskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Sara Blædel

PIGEN UNDER TRÆET

Copyright © 2019 Sara Blædel

First published by J. P. Politiken, Denmark

Published by arrangement with Nordin Agency ApS,
Denmark

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Danish Arts
Foundation

Izdavač se zahvaljuje na pomoći Danish Arts Foundation
za objavljivanje ove knjige.

Giti

*– mojoj divnoj prijateljici kroz čitav život,
mojoj drugarici sa rekreativne nastave.*

Ti si moj temelj.

Ostrvo Bornholm, 1995.

Pećina je bila samo otvor u steni. Ugledala ju je pod bledom mesečevom svetlošću koja se probijala kroz guste krošnje drveća. Smeteno, pipajući, počela je da se penje uzbrdo kosinom. Njihovi glasovi su doprli do nje sa staze, pa je ubrzala, sve dok joj noge nisu proklizale, pa umalo nije pala. Uspela je da dograbi neki kržljav žbun i čvrsto se uhvati za njega, pa zatim nastavila da puze prema otvoru pećine koja je mogla da joj pruži utočište. Kiša je ponovo počela, šibala ju je po licu i pljuštala po lišću u širokim krošnjama nad njom.

Više nije mogla da im čuje glasove – tama crna poput noći potpuno ju je okruživala, ali onda je počela rukama da prepipava stene kako bi pronašla sebi skrovište. Osećala je kako joj srce snažno lupa u grudima i disala otežano i s mukom.

Bolela ju je glava i hvatala ju je jaka vrtoglavica. Znala je da je posle udarca bila izgubila svest, ali nije znala i koliko je vremena provela u nesvesti. Videla je ostale kako stoje oko nje i posmatraju je kako polako dolazi k sebi, ali uspela je da se progura između njih. Pridigla se na noge, iako je sve vreme bila na ivici da izgubi ravnotežu, pa je zatim otrčala. U tamu.

Sada je opipala slepoočnice i osetila kako joj se prsti lepe za kožu i vlažnu kosu, ali nije mogla da vidi krv u mraku. Nije

želela više nikada da razgovara s njima, želela je jedino da je ostave na miru.

Kamena površina litice grebala joj je kožu na razgolićenim rukama dok je provlačila telo kroz tesan ulaz u pećinu. Drhteći od hladnoće, šćućurila se i čvrsto obujmila rukama kolena, dok se istovremeno usredsređivala da diše lagano. Dugo je tako sedela, nastojeći da im čuje glasove kroz urlanje vetra i zvuk uskomešanih krošnji drveća, sve dok se nije sasvim uverila da više ne tragaju za njom i da se sada kreću u nekom drugom pravcu.

Bol iz glave joj je strujao čitavim telom, a mučnina se talasala tamo-amo u njoj. Kiša ju je isprva šibala sitnim, hladnim kapljicama, ali se onda pojačala i počela da pljušti kroz uski otvor pećine. Vetar ju je zanosio i drmusao, a moćna stabla su se oglašavala krckanjem i škripanjem.

Obuzela ju je vrtoglavica. Probala je da sklopi oči kako bi je odagnala, ali ih je ponovo prestrašeno otvorila kada se napolju jedna velika grana srušila na zemlju uz glasan tresak. Oluja i jadikovanje drveća su joj ulivali strah. Ponovo je sklopila oči. Mislila je na Skipera. Mislila je na svog brata, trudeći se da sama sebe umiri rečima.

Mučnina je sada bila sasvim neizdrživa, pa se snažno oduprla ramenima o jednu izbočinu u zidu stene, da bi zatim u poslednjem trenutku promolila glavu na kišu i povratila u silovitim naletima. Sva pometena i tresući se od hladnoće, obrisala je usta plačući, pa se zavukla u otvor u steni toliko duboko da je uspela i da legne. Bol joj je sada eksplodirao u glavi, legla je na bok i sklupčala se kako bi sačuvala toplotu. Ponovo je sklopila oči, osećajući kako zemlja podrhtava pod njom, pa zadremala. Napolju se u blizini začuo prasak, pa se sva skupila. Posle toga je svuda oko nje bilo potpuno mračno.

Mračno. I skućeno.

„Luiz Rik, Luiz Rik!“

Iz njegovih usta njeno ime je zvučalo kao Loiz Rek.

Sunce je bacalo pozlaćen narandžast sjaj na more čije se duboko plavetnilo prostiralo pred njom dokle god je pogled dopirao. U toku dana je na plaži bilo nesnosno vruće. Pa ipak, sedela je tu jer nije bila u stanju da se bavi ničim drugim.

Isprva je ignorisala njegovo dozivanje. Zbog praznine iznutra osećala se otežalo, tromo i usporeno.

„*Emergency!*“, vikao je on. „*It's a family matter. Please come to the phone!*“*

Bio joj je gotovo prišao uz samu ivicu vode. Njegova stopala su ostavljala otiske u vlažnom pesku i zadihano je gutao vazduh. Njegove reči su najzad sa zakašnjenjem doprle do nje, pa se okrenula ka njemu uz prestravljen trzaj i ukočeno se zagledala u njega.

„Šta se dogodilo?“

Pružio je ruku ka njoj, kao da je želeo da strgne s nje omaleni peškiri koji je donela sa sobom iz hotelske sobe.

---

* Engl.: Hitno! Reč je o porodici. Molim vas dođite do telefona! (Prim. prev.)

„Please come“, * ponovio je kreštavo pre nego što se okrenuo i potrčao natrag ka recepciji koja se nalazila sa druge strane puta, tamo gde su štandovi sa hranom bili nagurani između parkiranih automobila. Skuteri koji su po ceo dan jurili oko hotela proizvodili su paklenu buku, ali Luiz nije čula njihovo brundanje dok je žurila za čovekom u pravcu hotela koji se nalazio na malom proplanku između palmi.

Tajland nije bio njen izbor. Ali tako su se dogovorili pre nego što su krenuli. Šestomesečni odmor, na kom će svako od njih imati pravo da odluči šta bi najviše želeo da doživi. Posle prvog zaustavljanja u Meksiku, gde ih je njen usvojeni sin Jonas poveo tragom Maja Indijanaca, putovali su po Južnoj Americi, Africi i Indiji. Odsustvovali su od kuće već četiri meseca. Kao neka mala porodica koja se okupila da bi krenula u zajedničku pustolovinu. Luiz i Jonas. Ajk i Stefani.

Luiz je završila pritešnjena uz radni sto na recepciji koji se nalazio iza samog pulta. Na tom stolu ju je čekao telefon. Njen lični telefon je pak ostao u sobi. Ugašen.

„International call“, ** rekao je on, pokazujući ispred sebe.

Luiz iznenada obuze parališući strah. U poslednje vreme je inače davala sve od sebe kako bi držala stvarnost na odstojanju, a sada se slušalica nalazila na stolu pred njom – spremna da je suoči sa stvarnošću.

Iscrpljeno se spustila na stolicu za radnim stolom, a čovek s recepcije je dograbio telefonsku slušalicu i tutnuo joj je u ruku.

„Halo“, izustila je slabašno, prinoseći slušalicu uvu.

„Radi se o Mikelu“, izgovorio je njen otac glasom koji je bilo teško prepoznati. „Pokušao je da oduzme sebi život. Leži u bolnici u Roskildeu, mi smo sada kod njega.“

Za trenutak je začutao, pa udahnuo duboko i šištavo.

---

* Engl.: Molim vas, dođite. (Prim. prev.)

** Engl.: Međunarodni poziv. (Prim. prev.)

„Još ne mogu da kažu hoće li preživeti“, nastavio je. „Mislim da bi trebalo da dođeš kući.“

Mikel. Luizin brat, dve i po godine mlađi od nje. Njih dvoje su bili veoma bliski. Ne baš onoliko bliski koliko bi to bili da je ona ostala da živi na Srednjem Šelandu umesto što je šmugnula za Kopenhagen posle Klausove smrti. Ali postojalo je hiljadu razloga iz kojih ona nije mogla da ostane tamo, i nije se čak pojavila ni na sahrani svog momka. Uprkos tome, ona i Mikel su bili u stalnom kontaktu, a ona je krstila oba njegova deteta. „Teroriste“, kako je njena majka zvala svoje unuke dok su bili mali. Sada su teroristi već imali četiri odnosno šest godina, i malo su se primirili. Barem je to važilo za Kirstinu. Malte je, najblaže rečeno, bio prilično živahan, ali je Luizi njen nećak ipak bio slaba tačka, iako inače nije mnogo marila za decu koja jurcaju iz sobe u sobu i dižu galamu.

„Dolazim.“

Bilo joj je teško da pusti slušalicu pošto je završila razgovor. Njen Mikel, koji je došao na Klausovu sahranu kako bi na njegov sanduk spustio crvenu ružu od nje. Njen brat, čiji se svet srušio onda kada ga je supruga napustila i ostavila sa dvoje male dece, porodičnom kućom u Ostedu i računima koje on nije mogao da plaća. Pronašao je dodatan posao kao kurir i vozio se širom zemlje kada nije bio na svom poslu u magacinu rezervnih delova kompanije *Volvo* u Roskildeu.

Tako je prošlo skoro godinu dana pre nego što se Trina vratila kući. A on je od tada delovao srećno i Luiz je u više navrata pomislila kako je njen odlazak za odnos između njih dvoje možda predstavljao nešto najbolje što je moglo da se desi, jer se činilo da su njih dvoje postali prisniji nego ikada pre, i među njima je zavladao neki nov spokoj, kao da su sada više cenili to što imaju. Ona inače nije imala baš sjajno mišljenje o snaji za vreme dok je bila odvojena od svoje porodice. Ali to

je sada ostalo iza njih, njen brat je bio srećan, a samim tim je srećna bila i Luiz.

Oduvek je smatrala da bi bila u stanju da pređe pola sveta kako bi brinula o svom bratu – što bi njega inače užasnulo da ju je ikada čuo da to izgovara naglas. On je bio za glavu viši od nje i nije delovao kao neko kome je potrebna starija sestra da brine o njemu. Ali ona je obećala samoj sebi da će uvek biti tu za njega.

Luiz je veći deo putovanja do kuće prespavala u avionu. Pošto su Ajk i ostali otputovali dalje, ona je uspela da nagovori lokalnog apotekara da joj izda pilule za spavanje za koje je zapravo bio potreban recept, ali je na elegantan način ipak uspela da izbegne odlazak kod nekog tamo tajlandskog lekara, i te pilule su joj pomogle da prebrodi naredne noći.

Pošto je slučaj bio *emergency*, uspela je i da napusti bedni turistički hotelčić a da ne plati ništa preko onoga što je dugovala za vreme koje je provela u njemu, iako su mogli da od nje zatraže da plati do kraja nedelje. O sobama u hotelu nije se moglo pronaći mnogo lepih reči, a ništa se dobro nije moglo reći ni o krevetu ili malecnoj niši s tušem koji je većinu vremena isporučivao samo ledeno hladnu vodu u jednom jedinom mlazu koji se probijao kroz kamenac. S druge strane, mnogo se toga povoljnog moglo izreći o čoveku s recepcije za koga se ispostavilo da je uz to i vlasnik hotela. To joj je saopštio dok ju je vozio do aerodroma. Lično se ponudio da joj bude šofer, a na kraju je dokućio i kako se Luiz na najbrži način može vratiti kući u Dansku.

Imala je dva presedanja, ali na njima nije naročito dugo čekala. Veći deo putovanja protekao joj je u izmaglici ispunjenoj nemirom, tugom, snom i osećajem nestvarnog. Bilo je to nalik na neki košmar koji joj je obuzeo sve zglobove, kočio telo i izazivao vrtoglavicu. Uz to nije ništa ni jela otkako je primila

očev poziv, a nije baš mnogo ni pila. Sve u svemu, nije unela u sebe mnogo toga otkako se pre dve nedelje rastala od ostalih. Za njeno telo bio je to prazan hod, a kada bi pokušala nešto da pojede, osećala se kao da vrši nasilje nad sobom. Odbijala je da uzima hranu kao konj koga bole zubi, rekao bi njen otac, iako se on pretežno razumeo u pernatu živinu.

Njen kofer se pojavio među prvima. Njen tajlandski domaćin je nagovorio gospođu na aerodromu da oko ručke pričvrsti crvenu oznaku kako bi brzo bio istovaren. Luiz je već bila izgubila osećaj za vreme. Pogled na telefon obavestio ju je o tome da je skoro pola osam uveče.

Kada je prošla kroz carinu, odmah je ugledala oca, koji je stajao s leve strane u sali za dolaske. Zakoračio je ka njoj i privukao je u zagrljaj, tako da su preprečili put ostalim putnicima koji su dolazili vukući prtljag.

Njegov čvrsti zagrljaj sprečio je Luiz da upita za brata, ili se možda jednostavno nije usuđivala na to. Već je bilo prošlo više od jednog dana i jedne noći otkako je primila onaj poziv. A prva dvadeset četiri časa su presudna. Često upravo ti sati znače razliku između života i smrti, znala je to iz iskustva. Kada je otac najzad popustio stisak i otro sebi suze nadlanicom, ona je ustuknula kako bi mogla da ga pogleda u lice.

„Kažu da će preživeti“, prošaputao je stegnutim, prigušenim glasom. „Lekari smatraju da nema trajnih ozleđa, ali izvukao se za dlaku. Da nije naišla tvoja majka, Mikel bi bio pokojni. Bio je bez svesti kada ga je pronašla.“

Luiz oseti kako joj se olakšanje širi telom, pa joj se u zanosu učini da gotovo lebdi nad tlom.

„Možemo li sada u bolnicu?“, upitala je.

Njen otac odmahnu glavom.

„Zamolili su nas da ga pustimo da se odmara večeras. Nije mu dobro i nije pri sebi, ali možeš da ga posetiš sutra.“

Otac je uzeo kofer i poveo Luiz ka izlazu. Ona je registrovala glasove koji su žamorili i nisko, ružičasto sunce na licu kada su izašli iz zgrade. Ali i dalje je bila sasvim pometena, jer ju je osećaj katastrofe koja se nazire na horizontu i dalje držao u toliko snažnom stisku da joj je čitavo telo bilo u stanju pripravnosti. Sada ju je slutnja bliske propasti polako napuštala, i osećala je kako ponovo počinje da diše kako treba. Stavili su kofer u auto i njen otac je ubacio u rikverc.

Pošto su izašli na auto-put, upitao ju je za ostale. Konkretno za Jonasa. Luiz je odgovorila pomalo neodređeno. Zadovoljila se time da kaže kako je sve u redu i prenese mu njegove pozdrave, zatim ga uveravajući da su Ajk i deca bili zaista puni razumevanja kad je bila primorana da se vrati kući.

„Naravno, ti možeš ponovo da otputuješ tamo i pridružiš im se“, rekao je njen otac, kao da se izvinjava što ju je naterao da prekine odmor, pošto se sada ispostavilo da njen brat ipak neće umreti.

Table su se smenjivale duž auto-puta. Ona nije poklanjala mnogo pažnje dobro poznatom okruženju, iako se vratila s tako dalekog puta. Mislila je na Mikela. Bilo joj je neshvatljivo da bi njenom bratu moglo pasti na pamet samoubistvo. Znao je koliko je nesrećna i skrhana ona bila svih tih godina zbog toga što je verovala da je njen verenik Klaus oduzeo sebi život. Ona ga je pronašla kako visi sa grede nad stepenicama u kući u koju tek što su se bili uselili zajedno.

„Šta se desilo?“, upitala je pošto su se neko vreme vozili u tišini. „Kako je to uradio?“

Njen otac je ukočeno zurio u put i automobile pred sobom.

„Izduvnim gasovima“, odgovorio je naposletku. „Mikel se zatvorio u garažu i upalio motor. Mi smo čuvali decu, trebalo je da spavaju kod nas. Ali ujutru je tvoja majka htela da svrati do kuće da bi uzela nešto pre nego što dovede decu, pa je čula iznutra kako auto radi u mestu.“

„Izduvnim gasovima!“ , glasno je ponovila Luiz. Bilo joj je sve čudnije što je primenjen baš taj metod. Njime su se koristili najsiromašniji ili veoma bogati, imali su običaj da kažu forenzičari. Metod nije baš dobro funkcionisao s novim automobilima koji imaju katalizator. I tako, kada bi došlo do samoubistva te vrste, počinila bi ga osoba koja i dalje poseduje neki od starijih modela ili pak bogataš koji je kupio neki ekskluzivan stariji automobil.

Primetila je očev pogled.

„Mora da je tamo bio dugo“, rekla je, primećujući kako joj plač navire u grlo. Da je garaža bolje dihtovala i da je proveo tamo dovoljno vremena, mogao je da umre od trovanja ugljen-monoksidom. „A šta je sa Trinom, zar ga nije čula kako izlazi?“

„Tvoj brat je bio sam kod kuće.“

Očev glas je i dalje bio mutan. Luiz ga je posmatrala, ali nije pitala dalje, bila je isuviše umorna da bi uspela da shvati. Umesto toga je uključila radio u autu, bacila glavu unazad, pa slušala vesti koje su bile u toku.

„Policija je upravo potvrdila da su prošle nedelje na Bornholmu pronađeni posmrtni ostaci Suzan Dalgord, četrnaestogodišnje učenice koja je nestala 1995. godine za vreme rekreativne nastave sa svojim razredom iz Ostedske škole na Srednjem Šelandu. Telo je otkriveno u pećini među stenama u Dolini odjeka, poznatom izletištu na ostrvu. Identifikaciju je otežalo stanje u kom su se posmrtni ostaci nalazili, i još je neizvesno je li devojčica bila žrtva nekog zločina.“

Luiz se uspravi. U pitanju je bio jedan od slučajeva s kojima se susrela u Istražnom odeljenju. Njen nekadašnji kolega Ole imao je sliku Suzan Dalgord okačenu na zid iza svog radnog stola, zajedno sa fotografijama ljudi iz raznih drugih slučajeva nestanaka koji su prebačeni kod njih a koji su u medijima stalno održavani u životu. Kada je ta mlada učenica nestala, pokrenuta

je opsežna istraga. Bornholmska policija je zatražila pomoć od mobilnog tima, a lokalnim kerovođama su pomagali najbolji psi tragači u zemlji. Tim od trideset ljudi je sa svojim vrhunski obučenim psima iz grupe broj 1 pretražio velike oblasti u okolini hostela u Svanekeu, gde je njen razred bio smešten. Sledeće nedelje je poslat novi tim da ga odmeni, i tako su intenzivno radili nekoliko nedelja, sve dok pretraga sa psima nije otkazana. Policija je u radu polazila od teorije da je oteta i nekud odvezena sa ostrva. Slike Suzan Dalgord pojavljivale su se na sve strane na vestima i plakatima koje su lokalne privatne istražne grupe kačile po čitavoj zemlji. Njen nestanak je bio zvanično objavljen, uz nešto što se unutar odeljenja nazivalo „punim paketom“ koji je pokrivaio i sve međunarodne registre.

Tri drugarice s kojima je Susan Dalgord delila sobu na putovanju poslednji put su je videle u luci u Svanekeu, gde su se i rastale. Četiri devojčice su na dva bicikla napustile hostel posle večerja. Drugarice su prilikom saslušanja rekle da su se biciklima odvezle do luke, gde se Suzan pridružila momcima sa ostrva koje su upoznale nešto pre toga. Rastale su se ispred Lučkog kioska, i tada su je drugarice videle poslednji put. Momci su potvrdili da su se našli s devojkama u luci, ali su porekli da su kasnije bili sa Suzan. Posle toga više nije bilo nijednog traga četrnaestogodišnjoj učenicu.

U vreme kada je Suzan Dalgord nestala, Luiz je išla u gimnaziju u Roskildeu. Bilo je to mnogo godina pre nego što je postala policajka, ali taj slučaj ju je potpuno obuzeo, jer se Osted nalazi sasvim blizu Valsea, gde je sama išla u školu. I njen razred je išao na rekreativnu nastavu na ostrvu Bornholm, i taj doživljaj joj je i dalje bio u živom sećanju. Dan pre nego što je trebalo da krenu, slomila je ključnu kost na nekoj fudbalskoj utakmici. Završila je s ramenom i levom rukom čvrsto uvezanim zavojem, pa su drugarice bile primorane da joj pomažu prilikom oblačenja i vezivanja pertli. Istovremeno, to je bio savršen izgovor da izbegne duge vožnje biciklom, što

joj je i te kako odgovaralo. Luiz je sklopila oči, i kroz glavu su joj lepršali odlomci sećanja sa rekreativne nastave, prisećala se kako se trajekt za Bornholm ljuljao na talasima, pa je više njih iz razreda povraćalo tokom vožnje. Zatim kako su s nogu jeli dimljenu haringu umotanu u novinski papir. I koliki je bio sladoled u kornetu u luci u Gudjemu...

Zaspala je, zaključila je Luiz pošto je otvorila oči i otkrila da stoje na prilazu ispred kuće njenog brata. Njena majka je stajala na vratima i čekala je da izađe iz auta. Izgledala je oronulo. Kao da je neizmerno ostarila u ta četiri meseca koliko je Luiz odsustvovala. Ili je možda bila stvar u tome što je već godinama retko viđala svoju majku bez radnog mantila. Kod kuće, na seoskom imanju, njena majka je defilovala tamo-amo između kuće u kojoj žive i svoje malene grnčarske radionice u nizu zgrada u dvorištu. Radna odeća umazana glinom bila je postala deo nje u tolikoj meri da je gotovo delovala strano u običnoj odeći.

Kada je Luiz iskoračila iz auta i uputila se ka ulaznim vratima, uvidela je da nisu godine opustošile majčino lice. Ozbiljnost se videla u svakoj crti njenog lica, kao da još uvek nije shvatila da joj se sin nalazi van opasnosti. Najgore je prošlo. Ali tada je spoznaja pogodila i samu Luiz. Najgore *nije* prošlo.

Njen brat je poželeo da umre, i to nije bilo rešeno samim tim što mu pokušaj samoubistva nije uspeo. Bio je toliko nesrećan da je bio spreman da se oprostí od života, iako je bio otac dvoje male dece i iako je imao suprugu koju voli.

Luiz raširi ruke i zagrlí majku. Pustila je da je obavije majčin dobro poznati miris, koji se raširio oko nje kao tkanina sačinjena od ljubavi.

„Koliko sam srećna što si došla kući“, prošaputala je majka kroz Luizinu dugu kosu. Luiz nije imala pojma kako je izgledala tokom putovanja kući, ali sigurno ne baš lepo. Hotel u

Puketu je napustila u tolikoj žurbi da je i dalje imala na sebi bermude i duksericu s kapuljačom u kojima se ukrcala u avion. Majka ju je povukla unutra sa sobom, dok je otac vadio kofer iz prtljažnika.

„Kako su deca?“, upitala je Luiz, osvrćući se oko sebe. „I Trina?“

„Deca spavaju“, odgovorila joj je majka, otvarajući kuhinjska vrata. Bila je postavila sto za troje, a sa šporeta je mirisao kari. Luiz na to oseti kako joj se prevrće stomak, ali se ipak nasmešila sedajući na jednu od stolica za stolom.

„A kako je on bio kad ste ga videli u bolnici?“, upitala je, prihvatajući čašu koju joj je majka pružila. „Da li je izgledao kao da mu je laknulo?“

Takvu reakciju je već viđala kod drugih samoubica kojima nije pošlo za rukom da izvrše to što su naumili. Neprestano se događalo da policija prima pozive od osoba koje su pokušale da oduzmu sebi život, ali su se onda pokajale zbog pilula koje su progutale.

„Naravno, to često pre svega predstavlja poziv u pomoć“, dodala je.

Njen otac je ustao i seo, roditelji su hitro razmenili poglede pre nego što se majka ozbiljno zagledala u Luiz i duboko udahnula pre nego što joj je razjasnila da je Mikel zaista imao želju da umre.

„Nije to bio pokušaj privlačenja pažnje“, potvrdio je i njen otac. „On je imao nameru da mu samoubistvo uspe.“

„Ali zašto?“, uzviknu Luiz. „Zašto sada? Mogao je to da uradi onda kada ga je Trina napustila. To je zaista bio period kada sam se pribojavala da bi mu moglo pasti na pamet da uradi nešto glupo. Ali zašto sad kad je sve kako treba?“

Oko stola je zavladała tišina. Njeni roditelji su se zgledali.

„Trina ga je ponovo ostavila“, rekla je njena majka.

Luiz odloži svoju vinsku čašu.

„Ostavila ga je“, ponovila je zbunjeno. „Kako to, ostavila?“

„Otputovala je“, nastavio je priču njen otac. „Nije mu dala nikakvo objašnjenje, nije ga pripremila na to. U sredu je samo nije zatekao kada se vratio kući s posla. Primetio je da je uzela svoju vikend-torbu i nešto odeće iz ormara.“

„Uz to je i ispraznila ćup s novcem za nepušače“, ubacila se njena majka, gledajući ka ormaru, gde se na najvišoj polici nalazio smeđi keramički ćup. Luiz je oduvek imala poteškoća da shvati zbog čega su njen brat i Trina uporno istrajavali u tome da ostavljaju „pare za cigarete“ na stranu godinama pošto su prestali da puše, umesto da to jednostavno nazovu parama za odmor. Ali oni su sve to vreme svake nedelje, po svoj prilici, izdvajali novac koji su štedeli ne kupujući cigarete i stavljali ga u ćup, čuvajući ga za izlete preko vikenda.

„Uopšte mu se nije javljala, pa nije znao ni gde je otišla. Ili da li je otputovala da bi bila s nekim drugim muškarcem“, nastavila je njena majka oštrim tonom.

„Postoji štošta što bi moglo ukazivati na to“, promumlao je Luizin otac. „Mislim, skoro kao da je imala potrebu da stavi Mikelu do znanja kako započinje nov život, pošto bi u suprotnom ponela svoje stvari sa sobom.“

„Nije uopšte trebalo ni da je prima nazad“, tiho je izustila majka. „Kad joj je jednom već moglo pasti na pamet da ga tako ostavi, jasno je da bi to mogla da uradi ponovo. Ja sam uvek razmišljala na taj način. A on je bio stvarno slomljen.“

„Ali da li su se posvađali?“, upitala je Luiz, pokušavajući da shvati. Ali njih dvoje su samo slegnuli ramenima.

„Koliko je nama bilo poznato, nisu. A ja nisam ni primećivala da nešto nije kako treba“, odgovorila je majka.

„Mikel i Trina su ne tako davno svratili kod nas na večeru s mališanima“, nastavio je njen otac. „Tada su delovali srećno, upravo su bili iznajmili neku vikendicu i planirali su da odu tamo na odmor negde početkom jula. Među njima naizgled

nije bilo nikakvih svađa ni trzavica, tako da je ovo zaista grom iz vedra neba.“

„Ali možda je stvar i u tome da se ona prosto sve vreme pretvarala, dok nije osetila da je spremna da šmugne“, rekla je majka, ukočeno gledajući u svoje šake, kao da će uspeti da obuzda bes prema snaji ako se samo bude dovoljno koncentrisala.

„Dakle, vi mislite da je on to uradio zato?“, nagađala je Luiz.

Njena majka je klimnula glavom i ponovo podigla pogled.

„Ja mislim da jeste“, rekla je. „Pretpostavljam da tvoj brat jednostavno nije mogao još jednom da prolazi kroz sve to.“

„Ali mi, naravno, nismo zaista imali priliku da pričamo s njim“, rekao je otac, prihvatajući tanjir sa ćuftama u kari-sosu koji mu je dodala majka. Luiz požuri da kaže kako će njoj biti dovoljna i sasvim mala porcija, ali je ipak završila s pretrpanim tanjirom.

„Dobro će ti doći malo jake hrane posle tako dugog putovanja“, rekla je njena majka, odlučno stavljajući tanjir na sto ispred nje.

Kuhinja koja se nalazila u crvenoj porodičnoj kući smeštenoj na prostranom placu s prilazom sa Glavnog puta podsećala je Luiz na pećinu. Njen brat ju je svojeručno renovirao. Svi kuhinjski elementi su bili ofarbani u tamnozeleno, u čemu mu je pomogao neki auto-lakirer s posla. Ostatak je bio napravljen od recikliranog drveta i podsećao je na nešto iz časopisa za uređenje doma.

Tokom one godine dok Trina nije živela tu, Mikel je doveo veći deo kuće u red. I tako je, kada nije bio zauzet na svoja dva posla, rmbačio okolo po kući, tvrdeći da mu je to uštedelo gomilu para koje bi potrošio na psihologe. Luiz se osvrnula oko sebe pomislivši da možda više nije imao na čemu da se iskali. Ponestalo mu je projekata koji bi ga držali zaokupljenim i odvrćali mu misli.

Luiz i dalje nije ni dirnula svoju hranu.

„Jela sam u avionu“, izvinila se, odlažući svoju čašu. „Kako deca sve to podnose?“

„I dalje ništa ne znaju. Rekli smo im da im je otac u bolnici, ali da se uskoro vraća kući. Juče smo se naravno pribojavali najgoreg, pa nismo mogli ništa da im kažemo, bili smo primorani da sačekamo dok ne budemo saznali nešto više o njegovom stanju. Čuli smo za to sa Trinom tek pošto smo danas razgovarali s njim. Mikel pre toga nije ništa govorio, pa nismo ni bili svesni da ga je ostavila.“

„Koliko je para bilo u tom ćupu?“, upitala je Luiz. U njoj se sada ponovo razbuktavala sva ona antipatija prema snaji koja se pojavila nakon što je napustila njenog brata. Kada bi mogla golim rukama da joj otme taj novac koji je uzela, učinila bi to s velikim zadovoljstvom.

„Mikel misli da je bilo oko sedam hiljada kruna“, odgovorila je majka, sipajući im vino u čaše.

„Neće daleko stići s tim ako je odmaglila na ljubavno putovanje“, suvo je konstatovao njen otac.

„Ali mi ne znamo da li jeste ili nije“, oštro je odvrtila njena majka, kao da je uspela da obuzda svoj gnev. „U svakom slučaju, to nije nešto čime bi sada trebalo da punimo Mikelu glavu. Može biti i da joj je samo bilo potrebno malo samoće.“

„Otputovala je i ostavila decu“, odvratio je njen otac. „Mikel se sasvim sigurno oseća kao da ga je ostavila, jer inače sigurno ne bi pribegao nečemu takvom.“

Luiz je prestala da ih sluša kako nastavljaju s međusobnim podbadanjem. Bila je umorna. Pritiskala ju je tuga. U svakom slučaju, Trina će imati o čemu da razmišlja kada se bude vratila kući i saznala šta je izazvala svojim postupcima, razmišljala je, pa ju je onda pogodila spoznaja da je možda ista ta vrsta očajanja koja je obuzela njenog brata u određenim prilikama navodila muškarce da ubiju svoju decu i supruge pre nego što presude sami sebi. Isto ono što se u štampi naziva porodičnim tragedijama, a što u stvarnosti predstavlja likvidacije. Njen brat

nije pokušao da sa sobom povede i decu u smrt. Nije krenuo tim putem samo da bi kaznio Trinu. Bio je u stanju jedino samog sebe da izloži opasnosti, a ona je okrivila godine koje je provela radeći u Odeljenju za ubistva za to što je sada osećala nešto nalik na olakšanje zbog toga što stvari ne stoje još gore. Niko nije mrtav. Na svu sreću.

Luiz se trgnula kada je majka ustala.

„Spremila sam zadnju sobu za tebe“, rekla je i počela da vuče Luizin kofer hodnikom.

„Noćas ćemo spavati ovde, da bismo sutra mogli da odvezemo decu. Ali ako budu hteli da zadrže Mikela u bolnici, onda predlažem da ti i klinici ostanete kod nas dok njega ne budu pustili. Moguće je da će mu u početku biti potrebno malo mira. Ali o tome možemo da pričamo sutra.“

Luiz nije imala nameru da stanuje kod svojih roditelja i bila je potpuno svesna toga, ali i preumorna da sada pokreće priču o tome. Pošto su se našle u gostinskoj sobi, majka joj je dala peškire i saopštila da može da uzme šta želi iz Trininog ormara, ukoliko joj nešto nedostaje.

„Trebam samo kupanje“, odgovorila je ona. „I biće prava milina leći u krevet posle onolikog sedenja u avionu.“

Majka joj je prišla i obujmila joj lice rukama. Za trenutak je samo stajala tako, pa zatim pustila da joj ruke klonu i upitala da li da probudi Luiz kada budu odlazili.

„Ne, zapravo samo želim da spavam“, rekla je. „Možda uspem da izbegnem džet-leg ako se jednu noć naspavam kako treba.“

Već je po tašni tragala za prozirnom plastičnom vrećicom u kojoj su se nalazile pilule za spavanje.

Dugo je ležala sasvim nepomično i piljila u mrak, ne shvatajući ništa. Telo ju je bolelo, teško kao da pripada nekom drugom. Nos joj je nadraživao prodoran miris vlage i ustajale zemlje, a tišina ju je klaustrofobično pritiskala sa svih strana.

Usredsređeno je oslušnula prostor, trudeći se da uhvati neki zvuk, ali nije se čulo baš ništa. U panici je pokušala da se pridigne u sedeći položaj, ali je telo nije poslušalo. Pokušala je da vrisne, ali iz usta joj nije izašao nikakav zvuk. Činilo joj se kao da je vazduh oko nje sasvim nepomičan, kao da joj je kiseonik daleko izvan domašaja.

Bol iz nosa penjao joj se sve do čela. Pritiskala je oči i osećala kako joj se suze slivaju u uši. Nagon za povraćanjem kovitlao joj se u stomaku. Uzalud je pokušavala da natera telo da se okrene na bok, bila je u stanju samo da jedva malo trgne glavu pre nego što ju je obuzelo silovito riganje. Osećala je kako joj se retka sluz sliva niz lice, želela je da je obriše, ali nije mogla da pomeri ruku. Prošlo je nekoliko sekundi, možda i minuta pre nego što je sasvim polako uvidela da nije u stanju da se pomeri. Očajnički se trudila da pošalje signale naniže do stopala, pokušavala da mrda nožnim prstima, ali ništa se nije događalo.

Kamila Lind je opekla prste kafom koja se prelila preko ruba šolje dok se polutrkom kretala hodnikom u pravcu kancelarije Terkela Hejera, gde je sastanak redakcije već bio počeo. Bila je prikupila sve isečke koje je uspela da odštampa, pa se osećala i te kako pripremljeno da uđe tamo i bori se za svoju priču.

Kada je otvorila vrata, šef redakcije se upravo bavio pregledom ideja koje su već bile sprovedene u delo.

„Dobro došla“, rekao je ironično uz ljutit pogled dok je Kamila zatvarala vrata za sobom.

Njoj je Terkel Hejer bio šef otkako je počela da radi za kriminalističku redakciju *Morgenavisena*. I upravo joj je on i pronašao mesto u sekretarijatu redakcije kada je poželela da im se vrati posle dugog odmora od rada na kriminalističkim temama. U jednom trenutku joj se kriminalni milje toliko približio da je na neko vreme bila zbrinuta na psihijatrijskom odeljenju, dok je u sebi obrađivala traumatični doživljaj, jer je iz neposredne blizine posmatrala jednu likvidaciju u Švedskoj. Neki su se pribojavali da neće imati dovoljno snage da se oporavi od toga. Ali Kamila se oporavila.

Od tada su se u njenom životu dogodile drastične promene, i volja za radom joj se vratila. Uz to joj je i sasvim odgovaralo

da ponovo radi puno radno vreme, pošto njen muž Frederik ionako sedi u Americi i piše televizijske serije, za šta ga je angažovala neka produkcijska kuća.

„Bornholm“, izgovorila je Kamila pošto je Terkel priveo pregled kraju, pa upitno pogledao ka hrpi papira koju je ona stavila na sto. „Razgovarala sam s policijom iz Renea, i dalje ne mogu da kažu da li neki zločin stoji iza smrti Suzan Dalgord. Ali ipak sam uspjela da im izvučem da je leš mumificiran i da je ležao skriven iza velikog komada stene pod oborenim stablom drveta. Kažu da je ona po svoj prilici ležala pod tim drvetom otkako je nestala, a pošto je stablo sada skoro istrulilo, njen leš se pojavio. Neki posetilac Doline odjeka uzbunio je policiju.“

Uzela je papir sa svojim beleškama sa stola.

„Stena i drvo su je sasvim zaklonili, pa krupnije šumske životinje nisu mogle da priđu lešu dok je bio svež“, objasnila je Kamila.

„To već imamo u novinama na internetu“, rekao je njen mladi kolega Jakob. On je ranije bio praktikant u kriminalističkoj redakciji, i uprkos tome što je na sve strane bilo kresanja budžeta, ipak je zaposlen za stalno u vreme dok je Kamila odsustvovala.

Izvukla je stolicu i sela.

„I ja sam išla u Ostedsku školu, bila sam samo nekoliko razreda ispred Suzan“, nastavila je Kamila svoje izlaganje, ignorišući Jakoba. „Nisam je poznavala, ali znam nastavnika koji je vodio taj razred na putovanje. Uz to sam pregledala i spisak učenika u razredu. Ima tu imena koja prepoznajem.“

„I ima li nekog sa kime možeš da stupiš u kontakt?“, upitao je Terkel.

„Nekad sam izlazila sa starijim bratom jednog od njih“, odgovorila je ona. „Ali jednu osobu iz tog razreda srećem s vremena na vreme. Ona stanuje nedaleko od škole, i sigurno bi mogla da mi kaže kako da pronađem još neke koji su u ono vreme bili na rekreativnoj nastavi.“

„Ali hajde da se tu zaustavimo“, upade joj u reč Terkel Hejer. „Naime, i dalje ne znamo da li je u pitanju bio zločin.“

„Dakle, ti smatraš da bi trebalo da sedimo ovde i čekamo dok ostale novine i časopisi ne budu uspeli da se dočepaju onih koji mogu nešto da ispričaju o tadašnjoj rekreativnoj nastavi?“

Nije puštala njegov pogled. A nije postojalo mnogo stvari koje bi njenog šefa iznervirale više nego spoznaja da su ga konkurenti preduhitрили, a možda se već pobrinuli i da njihovi izvori posle toga uopšte ne razgovaraju sa drugim medijima.

„Ja sam išla u istu tu školu“, ponovila je ona, ne predajući se. „I ja sam bila na Bornholmu. Na istom tom mestu. I mi smo boravili u hostelu u Svanekeu. Možda sam čak i spavala na istom krevetu na sprat kao Suzan Dalgord. Već od toga mogu da sastavim autorski tekst. Da opišem sve ono što se događalo pre nego što je nestala.“

„Ali zar to nije zastareo slučaj?“, upitao je Jakob, pogledavši u Olea Kvista, novinara koji je najduže radio u *Morgenavisenu*.

Kamilin stariji kolega je klimnuo glavom, ali je sve više odavao utisak da ima poteškoća da se iole zagreje za neku od ideja koje su se iznosile na sastancima njihove redakcije.

„To je jedna od stvari koje su oduvek zanimale ljude, jer nikada nije ponuđeno nikakvo objašnjenje kako je devojka nestala“, navaljivala je Kamila sa dodatnim žarom. „To je nalik na sve one nerazjašnjene slučajeve ubistva – mi samo želimo da saznamo šta se dogodilo. Suzan je tek bila napunila četrnaest godina kada je nestala, 1995. godine. Svi smo mi išli na rekreativnu nastavu, pa možemo da se poistovetimo sa time.“

„Ja nikada nisam bio na Bornholmu“, ponovo se oglasio Jakob.

Kamila se ljutito upilji u njega, razmišljajući kako je čak i on ipak morao biti rođen u vreme kada se to dogodilo. Videla je i kako je Ole Kvist po staroj navici zaustio da nešto kaže, ali se na pola puta predomislio.

„Sinoć je došlo do pucjave na Tagensveju“, počeo je Terkel, gledajući u Kamilu.

Ona se zavalila u stolici i skrstila ruke na grudima.

„Ako budem dobila samo još jedan zadatak da izveštavam o bandama, odustajem!“, prekinula ga je.

„A tek što si se vratila“, iskezio se Ole Kvist, koji je sada malo živnuo i naslađivao se predstavom.

„Ja ću pokrivati odlazak na rekreativnu nastavu. Ja mogu da stupim u kontakt sa onima koji su bili tamo, i želim da znam čega se sećaju i da dokučim gde se nalaze sada. Oni mogu da nam kažu kakva je Suzan bila, kao i da li imaju neku predstavu o tome šta se tada dogodilo.“

„Ali o svemu tome se sigurno već pisalo i ranije“, bio je uporan Jakob. „Drugi su valjda razgovarali s njima u doba kada se to dogodilo.“

„E pa, ja nisam pisala o tome“, odbrusi Kamila. „Ja nisam razgovarala s njima.“

Zapravo se činilo da se i Terkel Hejer slaže s njom. Kada je Kamila začutala, klimnuo je glavom.

„Jakobe, ti ćeš preuzeti Tagensvej, a ti, Kamila, ti ćeš se baktati sa drugovima iz razreda. Ukoliko se bude ispostavilo da iza smrti Suzan Dalgord ne stoji nikakav zločin, onda ćeš morati da razgovaraš s njima o tome kako oni doživljavaju ponovno otvaranje starih rana.“

Kamila je klimnula glavom i spokojno se opet zavalila u stolicu. Trebaće joj nekih četrdeset minuta da stigne u Osted, i tačno je znala odakle treba da krene.

Letnja kiša je silovito pljuštala po vetrobranskom staklu dok se Kamila isključivala sa auto-puta, pa pored Glima i Ema nastavila u pravcu Osted. Pomislila je na Frederika, koji se nalazio u svojoj kući na Havajima, gde mu je otac bio u poseti. I Kamila je bila tamo, ali to je bilo pre nego što su se venčali. Frederik ju je više puta pitao da li bi možda želela da skokne do njih, ali njenom sinu je trebalo da uskoro počne letnji raspust, kada će se

vratiti kući iz internata. Njoj se nije putovalo bez Markusa, ali je on najviše od svega želeo da bude sa svojom devojkom Julijom.

Ludilo, pomislila je Kamila dok je pogledom obuhvatala predeo sa imanjem na kom je jedan od njenih prijatelja živeo u vreme dok su išli u gimnaziju u Roskildeu. Nikako joj nije išlo u glavu kako to da je njen sin postao neko ko neće poskočiti na sam pomen putovanja na Havaje. Ali onda se setila i same sebe. Pa i ona je radije birala da bude sa svojim sinom. Tu usred danskog leta.

Markus i Julija su počeli da se zabavljaju početkom školske godine, i na Kamilino veliko iznenađenje ostali su zajedno sve do kraja razreda. Markus zapravo nije bio sklon da se poduhvati ničega ako i Julija nije s njim. Ona je uz to i bila stvarno slatka, nije stvar u tome. Kamili je samo išlo na živce to što makar i nakratko ne može da ima svog sina samo za sebe.

Misli joj ponovo poleteše ka Frederiku, baš u istom trenutku kada joj je zazvonio mobilni. Bio je to on. Razdvajala ih je vremenska razlika od dvanaest sati, ali njegov glas je zvučao kao da sedi tu kraj nje.

„Krenula sam za Osted“, odgovorila mu je kada ju je upitao šta radi.

„Kod prodavca polovnih automobila“, rekao je on sa širokim osmehom. Kamilin otac je nekada prodavao polovne automobile, a radnja mu se nalazila uz Glavni put u Ostedu, gde su automobili stajali poredani u nizu, sa cenama istaknutim na vetrobranskim staklima.

Frederik ga još uvek nije upoznao, jer su njeni odnosi sa ocem počeli pomalo da otopljavaju tek pošto su se on i Kamila venčali.

„Sada ima već otprilike dvadeset pet godina otkako je zatvorio radnju, tako da ne idem tamo. Ali zapravo sam doručkovala s njim juče“, nastavila je. „Bio je u gradu i hteo je da se vidimo.“

Često je razmišljala o tome kako je verovatno zbog rasturanja njegove porodice nakon majčine smrti Frederiku mnogo

značilo to što ona drži na okupu ono što joj je ostalo od porodice. Ali njen otac je kreten. Ili je to barem bio.

„On i dalje ne želi da priča o njihovom razvodu“, nastavila je. „Kada ja pokušam da pomenem to, on mi samo kaže da nije bilo lako posle smrti mog brata. Dodavola, pa nije bilo lako nikome od nas. Nije lako kada šesnaestogodišnjak umre.“

Kamila je imala četrnaest godina kada je njen stariji brat Lase poginuo na svom skuteru. Nesreća se dogodila manje od dvesta metara od Hestehavena, gde su stanovali. Kada je bio izašao na Glavni put naišao je automobil.

„Teško je izaći na kraj s tugom, svi mi reagujemo na različite načine“, ponovio je Frederik. Rekao je to već mnogo puta pre, ali nije bilo od naročite pomoći. Njen otac je nekad bio budža u Ostedu. Pun života, sa ogromnom mrežom prijatelja i poslovnih veza, a posle Laseove smrti se udaljio od njih. Manje od mesec dana posle razvoda već je živeo s jednom mlađom ženom, koju je Kamila zamrzela od trenutka kada joj je bila prvi put predstavljena.

„Ali ti dobro znaš da nije samo to u pitanju“, rekla mu je, smanjujući brzinu, dok je držala na oku kuće sa druge strane puta. „On nikada nije bio tu za Markusa. Nikada nije ni u čemu pomagao. Nije se ponudio ni da ga čuva, ili da ga neki put doveze kući, makar to. Jednostavno, nikada nije bio neko na koga se može računati. Ali...“

Dala je migavac.

„Bilo je prijatno. Obradovala sam se što ga vidim. I čini mi se kao da mu je s godinama postalo malo lakše da razume i druge, a ne samo sebe. Dogovorili smo se da tokom nedelje svratim do njega u posetu. Odavno nisam bila u Presteu.“

Njen otac je preuzeo kuću na selu svojih roditelja. On je još nekoliko godina nastavio da se bavi prodajom automobila dole na južnom Šelandu, ali sada je otišao u penziju. Njegova mlađa cura je odavno nekud odmaglila, a Kamila je po njemu videla da mu se dani ponekad čine predugim.

„Sjajno“, rekao je Frederik, a ona mu je po glasu odmah čula da se napinje kako ne bi zvučao previše oduševljeno time što je ona na putu da se pomiri sa ocem. „A kako stoje stvari s mojom taštom?“

„Stoje sasvim fino. Ona drži časove tumačenja snova i pilatesa, pa ima pune ruke posla. Čini se da joj je društveni život prosto eksplodirao tamo u Skanderborgu sad kad joj je unuče poraslo dovoljno da ne mora više toliko da se bavi njime.“

Frederik se iskezi.

„Pričao sam preko *Skajpa* s njim ranije u toku dana“, rekao joj je. „Pitao me je da li sme da se provoza brodićem za vikend.“

Tipično za Markusa, proletelo je Kamili kroz glavu. Obratio se direktno Frederiku jer je znao da će nju previše zabrinuti pomisao na sedamnaestogodišnjaka, motorni brodić, letnje večerice i gomilu prijatelja zajedno s njim.

„A ti si mu, naravno, dozvolio“, pretpostavila je.

Kamila je imala malo poteškoća da se privikne na to da su odjednom postali ljudi koji imaju motorni brodić i novac. Brinula se da li je to dobro za Markusa. On je sasvim očigledno uživao u tome mnogo više nego ona.

„Jesam“, odgovorio je, „ali pod jednim uslovom.“

„A kojim to...?“

„Da nagovori tebe da uzmeš jedan odmorčić preko leta i doputuješ ovamo kod nas.“

„Ali ne bez njega“, žurno dodade Kamila. Njih dvoje su već razgovarali o tome ranije. I Frederik je dobro znao šta ona misli o tome.

„Dve nedelje“, rekao je. „On bi rado došao na dve nedelje zajedno s tobom. Ali tek posle festivala u Roskildeu.“

„E, jebiga!“ ote se njoj dok je pokušavala da se priseti da li neko od ostalih iz redakcije ide na odmor baš tada. Osetila je mehuriće radosti u stomaku i iznenadnu nepodnošljivu čežnju za svojim mužem, ali je požurila da obuzda ta osećanja do trenutka kada bude saznala da li zaista mogu da otputuju.

„Ja sam stigla ovamo“, rekla je, odgurujući od sebe planove za odmor. „Pričaćemo sutra. Pozdravljam te, i hvala ti za to s Markusom.“

Kamila žurno posla nekoliko poljubaca preko telefona, pa ga odloži na sedište kraj sebe pre nego što je dala migavac i skrenula prelazeći preko suprotne trake.

Ona nije imala mnogo sećanja na Trinu iz škole, ali kasnije ju je često susretala na rođendanima kod Luiz. Snaja je bila prisutna i na Jonasovoj konfirmaciji, i svaki put su pričale o Ostedskoj školi i svojim nekadašnjim nastavnicima. O školskim žurkama i bežanju sa časova, o tome kako su išle do prodavnice ili samo visile dole na fudbalskom terenu.

Sa Trinom je uglavnom vodila razgovore iz učtivosti. Kamili se jednom omaklo da Luiz prenese kako joj je bratovljeva žena ubistveno dosadna, ali njena prijateljica je na to samo uzdigla obrvu i rekla: Njemu se ona sviđa.

I zatim više nisu pričale o tome.

Ali Trina Madsen je bila dosadna. Pre nego što je napustila Mikela i pre nego što su se razveli, i ona se prezivala Rik. Ali sada je ponovo bila Madsen, a nisu se ponovo venčali kada ju je Mikel primio nazad.

Pred kućom se nisu videli automobili, što je predstavljalo dobar znak, pomislila je Kamila i izašla iz kola. Trina je bila te-rapeut za stopala i imala je svoju ordinaciju u dograđenom delu iza kuće, a činilo se da kod nje trenutno nema nijednog klijenta.

Zvuk zvona sa ulaznih vrata orio se kućom, uporno ponavljajući svoju monotonu melodiju koja je postepeno izvlačila Luiz iz najvećih dubina sna. U sobi je vladao mrak i nije imala pojma gde se nalazi. Sve je polako počinjalo da joj se vraća sitnim, bolnim koracima. Povratak kući sa Tajlanda, Mikelov pokušaj samoubistva. A onda je stigla i do Ajka i Jonasa. Okrenula se prema zidu i navukla jorgan preko glave. Ali onda se zvono ponovo oglasilo. Obuzeta iznenadnim strahom, hitro se iskobeljala iz kreveta. A šta ako je neko pokušao da je pronađe, a ona je sve prespavala? Šta ako su neke loše vesti o Mikelu, koje će joj sada saopštiti lično, pošto se na telefon nije javljala?

Smetena i preplašena, strčala je do ulaza. Zvono je stiglo da zazvrči još jednom pre nego što je silovito cimnula vrata i zapanjeno ustuknula.

„Zdravo!“ , uspela je da izusti iznenađeno, zarđalim glasom, pre nego što ju je zapljusnula kiša pitanja.

„Šta ti radiš tu?“ Kamila je govorila veoma glasno. Pilule za spavanje su i dalje držale Luizino telo u svom zagrljaju. Nalazila se u nekoj nestvarnoj izmaglici i nije uspevala da se usredsredi ni na šta drugo osim da zanemelo pilji u prijateljicu, koja je

nastavila da se dernja. „Zašto se nisi javila? Kad si došla kući? Koliko si već dugo ovde? Jebote, kako je moguće da mi niko nije rekao da si se vratila u Dansku?“

Luiz je odustala od pokušaja da odgovori na tu bujicu pitanja i umesto toga je samo koraknula napred i raširila ruke, osećajući kako se plač probija kroz sav njen umor.

„Mikel je pokušao da oduzme sebi život“, prošaputala je negde uz prijateljičino rame.

„Jao, ne!“, promumlala je Kamila u šoku, stiskajući Luiz uza se.

„Sletela sam sinoć.“

Neko vreme su stajale tako zagrljene, sve dok Luiz nije povelala prijateljicu u pravcu kuhinje, pa se zatim vratila do gostinske sobe da pronade sebi čistu odeću. Kosa joj se osušila na jastuku posle kasnog večernjeg tuširanja, i sada joj je bila čudno slepljena za glavu na jednoj strani.

U kući je bilo tiho. Luiz nije čula roditelje i decu kako ustaju, i tek sada je shvatila da je već prošlo dvanaest sati. Sve je to bila prespavala, a sada je gledala poruke koje su joj stizale od majke.

„Dođi u posetu kod M. tek večeras. Terapija razgovorom, čekamo lekara.“

Njena majka nikada nije bila sklona dugim SMS porukama. I mada je Luiz snažno čeznula za time da iz ovih stopa krene da vidi svog brata, istovremeno je osetila i izvesno olakšanje zbog toga što joj je rečeno da tamo dođe tek pošto sva ova tromost napusti njeno telo. Ovako kako se osećala sada, ionako ne bi bila u stanju da ikome bude od pomoći. Jedva i samoj sebi.

Poslala je majci jedno OK, pa pitala kako je on i da li su mu već bili u poseti.

„Da. Tužno“, kratko joj je odgovorila majka. „Bojim se da će to učiniti ponovo.“

Luiz sklopi oči i zamisli svog brata. On je imao istu tamnu kovrdžavu kosu kao i ona. Njegova je bila kratko ošišana i priljubljena uz glavu. Imao je i isti pomalo šiljat nos i plave oči.